

Henkarin koukut

Hyvät ystävät, kuinka paljon terästä kuvittelisitte käytettävän lähialueillamme henkarin koukkuihin vuodessa? Noin 6000 tonnia, uskokaa tai älkää! Ruotsin Smoolannissa on kummallinen firma, joka tekee vain henkarin koukkuja. Nimenomaan koukut, ei mitkään pesuloiden kertakäyttöhenkarit.

Henkarin koukkujenkin valmistukseen liittyy omat niksinsä ja erikoisvaatimuksensa. Koukun pitää olla sileä, kestävä ja sen pitää kääntyillä helposti kulloisissakin naulakoissa. Se ei saa käytettäessä tarttua sinne sun tänne eikä repiä vaatteita. Ja kyllä ulkonäkökin on tärkeä.

Henkarilla, vaikka se onkin yksinkertainen ja halpa kapistus, on etenkin hotelleissa kummallinen vietti takertua käyttäjänsä vaatteisiin. Sen tietysti ymmärtää, koska kenelläkään ei koskaan ole tarpeeksi henkareita, kun tulee vieraita. Hotellit eivät tietenkään sellaisesta tykkää. Niinpä on keksitty koukkuja, jotka sopivat vain omaan telineeseensä.

Henkarin koukkuihin liittyy eräs hauska tositarina Chicagosta. Muuan varas onnistui viemään kerta kerran jälkeen sylillisen kalliita turkkeja tavarataloista ja turkisliikkeistä. Kaveri sieppasi vaan turkit kainaloonsa ja hävisi salamannopeasti ihmisvilinään. Häntä ei saatu kiinni. Varkaudet jatkuivat, ja vakuutusyhtiöt alkoivat tuskastua.

Paikalle sattui eläkepäiviään odotteleva poliisigubbe, jolta kukaan ei oikein odottanut mitään apua. Hän raapi kaljuaan ja kysyi, saako kokeilla yhtä jujua. Ja hän sai. Varas iski taas parin päivän kuluttua, yritti kahmaista nipun turkkeja, mutta nepäs eivät irronneetkaan telineestä. Varas häkeltyi, ja hänet saatiin kiikkiin.

Vanhan jeparin juju oli, että hän käänsi henkareiden koukut vuoronperään eri suuntiin. Henkareita ja turkkeja voitiin käsitellä yksitellen, mutta nipussa ne eivät läheneetkään mukaan. Simppeliä! Tällaista se on keksiminen helpoimmillaan. Lasten ja pappojen leikkiä.

pajen